

og formueskat til staten. (Om skattelempler til fremme af uddannelsen) [af Ninn-Hansen, Foged m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 136) findes i tillæg A. sp. 1661, fremsættelsen i tidenden sp. 3766).

Lovforslaget sattes til forhandling.

**Finansministeren (Poul Hansen):** Hvis det foreliggende lovforslag gennemføres, øges dermed den offentlige støtte til den ungdom, som søger videregående uddannelse. Det er ganske vist ikke en direkte støtte, der foreslås, men en støtte i form af skattelettelse, men virkningen for de offentlige kasser bliver jo den samme.

Lovforslaget rummer imidlertid betydelige skævheder. Der er foreslået skattelettelse på 2 måder, nemlig dels derved at forældre, der har børn under uddannelse, i deres skattepligtige indkomst kan fradrage indtil 3.000 kr. årlig pr. barn, dels derved at personer, som inden for visse rammer har opnået lån til uddannelse, kan fratælle afdragene på disse lån i deres skattepligtige indtægt.

Regeringen er ikke uenig i det synspunkt, at man bør overveje en udvidelse af rammerne for statens støtte til ungdom under uddannelse, og i denne forbindelse melder naturligvis det spørgsmål sig, efter hvilke principper denne støtte i fremtiden bør ydes. Hele dette spørgsmål må dog underkastes en nærmere undersøgelse, og jeg skal ikke ved denne lejlighed gå nærmere ind herpå. En udvidelse af støtten efter de retningslinjer, som er nedlagt i det foreliggende forslag, finder regeringen imidlertid ikke hensigtsmæssig, i hvert fald ikke som en isoleret foranstaltning. Det samme standpunkt blev allerede tilkendegivet af den daværende finansminister, den nuværende økonomiminister, med hensyn til et tilsvarende forslag, som blev fremsat her i tinget i februar 1961. Jeg skal ikke gentage hele den argumentation, som den daværende finansminister dengang anvendte, men kun gøre opmærksom på, at det foreliggende forslag indeholder en tendens til at gøre støtten større, jo mindre behov der foreligger, altså det modsatte af det princip, som hidtil er fulgt. Det er muligt, at vi med tiden skal arbejde os bort fra det princip, at forældre-

nes indkomst skal være lige så afgørende som nu for den støtte, der ydes til ungdom under uddannelse. Med forslaget her havner vi imidlertid i den modsatte grøft, nemlig den grøft, vi på et andet område nøjsommeligt har arbejdet os op af, da vi ændrede den tidligere ordning med børnefradrag i den skattepligtige indtægt til en børnetilskudsordning. Som følge af progressionen i indkomstskatten betyder fradraget nemlig en større skattebesparelse for skatteydere med store indkomster end for skatteydere med mindre indkomster.

Hvis man tænker sig, at skatteyderen udnytter det foreslåede fradrag for bidrag til et barns uddannelse fuldt ud, altså med 3.000 kr., så vil dette for en forsøger i København med en skattepligtig indkomst på 20.000 kr. betyde en skattebesparelse det første år på 1.026 kr. og over en årrække på ca. 760 kr. Er den skattepligtige indtægt 30.000 kr., bliver de tilsvarende skattebesparelser henholdsvis 2.496 kr. og ca. 1.360 kr. For en skattepligtig indtægt på 40.000 kr. bliver tallene henholdsvis 2.824 kr. og ca. 1.450 kr. og for en skattepligtig indkomst på 100.000 kr. henholdsvis 3.023 kr. og ca. 1.500 kr. Altså, jo større indkomst og dermed jo bedre råd skatteyderen har til at bekoste sit barns uddannelsesudgifter, des større del heraf skal han have refunderet af det offentlige i form af skattelettelse. Et sådant system kan ikke være rimeligt.

Forslaget om at give fradragsret for afdrag på visse studielån er noget nyt i forhold til forslagene fra 1961. På dette område er der ikke fastsat nogen begrænsning svarende til de 3.000 kr., der er grænsen for, hvad forældre kan fradrage pr. barn. Virkningen vil jo i øvrigt blive den samme som forældrenes fradrag, blot kan den i visse tilfælde blive endnu mere grel. Jo større indtægt skatteyderen har, desto større skattebesparelse opnår han, eller sagt på en anden måde: jo større evne han har til tilbagebetalingen, des mere hjælper staten ham. Jeg må derfor gentage, at et sådant system ikke kan være rimeligt.

I bemærkningerne til denne sidstnævnte regel, der er optaget som stk. 11 i ligningslovens § 14, anfører forslagsstillerne, at en sådan ordning blev indført i Norge i 1955. Det er rigtigt, men forslagsstillerne har ikke anført, at ordningen i Norge atter er blevet